

Oh ella lootust, igatsust,
Silm näeb kui taewa aialdust
Ja süda põleb lootusest.
Oh testats igawest see tuli
Ja noore armu õitsew põlt!

Soh, nüüd oleme juba nii kaugel, et armastus on Kaarli ja Mari wahel kindel. Aga — aga — aga! Armastada ja teine teist kätte saada, on koguni taks isesugust ja isewärki asja.

Kaarel aga seisis sellest hoolimata ühel ilusal ja lootuse rikkal päewal Mari lihase isa, Dr. Mets'a, wana wara korjaja ja uuriija õpetatud mehe ees. Mäe mõisa Jaan, Kaarli isa, oli selleks tähtsaks seismiseks talle oma luba annud.

„Mis Teie tahate?“ hakkas wana wara uuriija kotslaselt kõhatates küsima, ja näha oli, et wana-mehe täna jälle karune oli. Kaarli süda ei olnud täna ammugi nii julge, kui enne suurfoolis, kus ta mõnelegi mehele oli osawa jutuga suu kinni sulunud. Hakkas mees sellegi pärast „kõnet pidama“. Ta pidas pika kõne ära, sellest ta isegi aru ei saanud, muud kui nii palju jäi talle meelde, et kõne nende sõnadega „Urge pandke pahaks, auus doktori herra“ algas ja sõnadega „ma tahaks Marit omale“ lõpetas.

„So, soh!“ ütles Dr. Mets. „Kas Teie Sanskriti keelt olete ka uurinud?“

„Ei ole!“ wastas Kaarel hinge kimbatuses.

„Hebrea keelt?“

„Ei!“

„Araabia keelt?“

„Ei!“

„Kas Teie olete ka mõnda kiiskirja wanast prongsi ajast juba katsunud lugeda? Kas olete mõne wana ohwri kiwi juba kuskilt ülesse leidnud?“

„Ei!“

„Kas Teie võite mulle ära seletada, kas kuu peal niisuguseid elukaid pesitamas on, kes lõpsude läbi hingawad?“

„Ei!“

„Ja Teie tahate minu tütart omale koida? Naeru wäärt temp ja lat'e! Ennem võib ta ühe Mulattlasele või Mustlasele minna, keda ma peale tema surma piirituse sisse wõin likku panna ja siis järelikmale kuusutada: Tulge ja waadake, see mees ei teadnud minu uurimisest ja teadustest üleüldse midagi! Teie, armas Kaarli, kaswatage lambaid ja istutage kapsaid ning unustage minu Mari igaweste ära. Üks ainus asi võib siiski Teile küll veel lootust anda, minu tütre meheks saada.“

„Ja see asi oleks?“ kähwatas Kaarli wabele.

„Et Teie oma isa käest palute, mulle luba anda, et ma kõik tema hauad lahti kaewan ja ära wõtan, mis seal sees on.“

Kaarlil ei tulnud enam muud mõtet päha, kui see et: Wana doktor on hullu meelde läinud.

„Meie wanemate ja sugulaste hauadu tahate Teie lahti teha —“

„Kas Teie hull olete!“ karjus wana doktor. „Seda's muul veel tarwis on. Naeru wäärt inimele! Lugege siin seda minu uuemat kirja surnute põletamise üle ja Teie saate näha, et midagi asja surnulehale pahem ei ole, kui see, et ta aega mööda